

KÜRTI LÁSZLÓ

képes kávéház



kék, ezüst virágmintákkal. kicsit vadnak tűnt
még bútorozatlanul a hely. most meg kávézni
járunk ide, ha nem is gyónni, de folyton akad
kérdés, és végül mindenért felelni kell.
csak ezt a kéket nem értem, a tapétát,
az ezüstös virágmintákkal. épp nőnap van,
hülye egy didergő március,
persze, nőtlen magányban ülök itt a sarki
zugban, köröttem barokkos bútorzat. néhány
pincérnő igyekszik tetszeni – legalább ennyi.
lábbal követem a kávéházi jazzt, mint aki végül is
jól van. egyre hülyébbnek nézek ki, ahogy jön meg
az eszem. egyre, ahogy nem védekezem,
nem győzködök senkit, magamat nem mentegetem.
rendelni kéne valami töményet, bár még csak
délután két óra. erre járnak a teliablakok előtt
haza a helyi gimisek – tanítványok, ja, a sajátjaim.
jó lenne túllenni ezen a napon, a main.
lerészegedésig elfelejtve a nőket. a kékes tapétát,
a virágokat, rúzsoltot, a hízelgőket.
az összeset ünnepeikkel, hiedelmeikkel,
a bizalmatlankodást végleg letörölni róluk,
mint nap alatt túl sokszor igazított sminket.
kellene a hitel, melegség, ünnep lenne bizony
a kék, az ezüst, talán a kettős látásom is
a bizalommal szűnne.

a költészetről valami

kitalálni magadnak egy otthont,
ahol te gondozod majd a növényeket,
lelkét a szereplőknek, te vagy
a mágus és a zsörtölődő gondnok.
a világ, ami nem a tiéd, hiába mondd,
hogy beletanultál, elfogadnak, megbecsül
a hétközi kurzus. ha ma még nem gyötör,
kínoz, nem ér semmiféle abúzus, akkor is
kívül vagy, lásd be! – minden hiába, lassan
csepegnek nyakadba a nemtelen gondok,
rozsdás bádogeresz, cseppfolyós galambszarral.
és persze van, nem is egy, aki szeressen...
de kivel is szállnál vitába, kivel is lehetnél
egyedül, ketten? – végül itt maradsz magadra.
elárul, kifoszt, felél a kint, ez a féktelen, túlélésre
kondicionált banda. szóval, kéne, hogy legyen
valamid. válogasd meg a szereplőidet,
bárki, ha magának rendel, nincs tisztában
a kávéházi fogalmakkal.